

David Foster Wallace | paper de vidre

David Foster Wallace

David Foster Wallace (Ithaca, Nova York, 1962 – Califòrnia, 2008) és considerat, encara avui, el novel·lista més important de les darreres dècades, el millor cronista del malestar dels Estats Units i una de les veus més crítiques i insatisfetes amb l'actual sistema polític i social. Punta de llança d'una generació literària convençuda que la circumstància vital del nostre temps no es pot explorar des de l'estètica decadent del realisme, l'obra de Foster Wallace, que inclou títols com *Infinite jest*, *Girl with curious hair*, *Consider the lobster*, *Oblivion*, *A supposedly fun thing I'll never do again*, *Brief interviews with hideous men*, *L'escombra del sistema* i *L'aigua és això*, suposa una nova forma d'entendre la literatura que destaca per la força incendiària del llenguatge i la radicalitat dels seus plantejaments.

Avui us avancem «A dalt per sempre», de l'*Antologia de contes* que recull les millors peces breus de l'autor, seleccionades i prologades per Vicenç Pagès Jordà i traduïdes per Ferran Ràfols Gesa.

A dalt per sempre

Per molts anys. Fer-ne tretze és important. El teu primer dia realment públic, potser. Els tretze són l'ocasió perquè la gent s'adoni que t'estan passant coses importants.

Fa mig any que et passen coses. Ja t'has vist set pèls a l'aixella esquerra. Dotze a la dreta. Espirals dures i perilloses de pèl negre i cruixent. Un pèl aspre, animal. Ara mateix ja tens més pèls durs i enrinxolats a les parts íntimes dels que pots comptar sense descomptar-te. Més coses. Tens la veu sonora i rasposa i canvies d'octava sense avís. La cara et comença a brillar quan no te la rentes. I dues setmanes de dolor profund i esglaiador aquesta primavera t'han deixat amb una cosa caiguda de dins:

ara tens la bossa plena i vulnerable, un bé preuat que cal protegir. Sostinguda i embolcallada per uns suspensoris tibants que et deixen marques vermelles a les natges. Créixer t'ha portat una fragilitat nova.

I els somnis. Fa mesos que tens uns somnis com no n'havies tingut mai: humits, atrafegats i remots, plens de corbes suavíssimes, pistons frenètics, d'escalfor i una gran caiguda, i t'has despertat amb les parpelles fluixes i un atabalament, un doll i una sotragada que et fa encorbar els dits dels peus i t'esquinça el cuir cabellut, una sensació que prové d'un interior més profund del que mai t'hauries pensat que tinguessis, espasmes d'un dolor dolç i profund mentre els fanals del carrer formen estrelles brillants al sostre negre de la teva habitació en travessar les persianes, i tu amb una pasterada densa i blanca que et llisca entre les cames, que pica i se t'enganxa, que se't refreda a sobre, s'endureix i s'aclareix fins que ja només queden grumolls retorçats de pèl sòlid i animal sota la dutxa del matí, i enmig del garbuix humit una olor dolça que no et pots creure que provingui de res que hakis produït dintre teu.

Més que a cap altra cosa, l'olor s'assembla a aquesta piscina: una sal dolça barrejada amb lleixiu, una flor de pètals químics. La piscina fa una olor forta i nítida de color blau, tot i que saps que un cop a l'aigua blava l'olor no és mai tan forta, com ara, que has nedat i reposes el cos reclinant-te a la part menys fonda mentre l'aigua que t'arriba a la cintura t'acaricia el lloc on tot ha canviat. Al voltant de la terrassa d'aquesta vella piscina pública de l'extrem occidental de Tucson hi ha una reixa metàl·lica de color peltre decorada amb un grapat de bicicletes encadenades i brillants. Més enllà hi ha un aparcament negre molt caldejat ple de línies blanques i cotxes refulgents. Un camp mat d'herba seca i arbustos, borrhissol de dents de lleó velles que explota i s'envola com la neu en el vent creixent. I més enllà, enrogides per un sol rodó i parsimoniós de setembre, hi ha muntanyes dentades, i ara els angles dels cims s'enfosqueixen i es defineixen contra una llum cansada d'un roig dens. Contra el cel vermell, els cims aguts i enllaçats formen una línia serrada, l'electrocardiograma del dia morent.

Els núvols agafen color a la vora del cel. L'aigua és un cúmulo de lluentons blau cel en la calor de les cinc de la tarda, i l'olor de la piscina, com l'altra, es vincula amb una boira química que duus a dins, una penombra interior que deforma la llum com més li convé, que esmorteix la diferència entre el que se'n va i el que comença.

La teva festa és avui. Aquesta tarda, el dia del teu aniversari, has demanat de venir a la piscina. Volies venir-hi tot sol, però l'aniversari és un dia familiar, i la teva família vol estar amb tu. És bonic, i no podies dir-los per què volies venir-hi sol, i potser en el fons no volies venir-hi sol, o sigui que són aquí. Prenent el sol. El teu pare i la teva mare prenen el sol. Les seves gandules han marcat l'hora tota la tarda, rotant, seguint la corba del sol a través del cel desert i tan roent que sembla que hagi adquirit una consistència gelatinosa. A prop teu, a la part menys fonda, la teva germana juga a Marco Polo amb un grup de noies primes de la seva classe. Ara és ella la que no hi veu, i les altres responen amb Polo els seus crits de Marco. Té els ulls tancats i va canviant de direcció cada cop que sent un crit, gira a l'eix d'una roda formada per noies de veu aguda amb casquet de bany. Unes flors de plàstic sobresurten al casquet. Vells pètals pansits de color rosa que se sacsegen quan s'abraona cap a les veus cegues.

Allà a l'altra banda de la piscina hi ha la part reservada per als salts i la torre del trampolí. A la terrassa de darrere hi ha l'SN CK BAR, a banda i banda del qual, cargolats a unes entrades de ciment que donen pas a les taquilles i les dutxes fosques i humides, hi ha uns altaveus grisos metàl·lics que emeten la música de la ràdio de la piscina amb el seu dring pla i metàl·lic. Caus bé a la teva família. Ets un noi brillant i callat, respectuós amb els grans, però no es pot dir que et falti caràcter. Bàsicament et portes bé. Cuides la teva germana petita. Ets el seu aliat. Tu tenies sis anys quan ella no en tenia cap i tenies galteres quan la van dur a casa dins d'una manteta groga molt suau; li vas donar la benvinguda amb un petonet al peu per por d'encomanar-li les galteres. Els teus pares van dir que era un bon presagi. Que allò era començar amb bon peu. Ara tenen la sensació que ho van encertar. Estan orgullosos de tu en tots els aspectes, i s'han enretirat cap a la distància càlida des d'on s'irradien l'orgull i la satisfacció. Us avenu.

Per molts anys. És un gran dia, gran com la volta d'aquest cel del sud-oest. T'ho has rumiat bé. El trampolí alt és allà. Aviat voldran anar-se'n. Puja i fes-ho.

Espolsa't la netedat blava. Estàs mig esblanqueït, tens el cos flonjo i els membres relaxats, estàs estovat, tens els dits arrugats. Als ulls hi tens la calitja de l'olor massa neta de la piscina, que trenca la llum en colors suaus. Pica't el cap amb la mà. En una banda hi ha un eco flàccid. Decanta el cap i sacseja'l; una calor sobtada a l'orella, deliciosa, i l'aigua escalfada pel cervell es refreda al nàutil de l'orella externa. Sents la música més forta i més metàl·lica, els crits més propers, molt de moviment enmig de molta aigua.

A la piscina hi ha molta gent per l'hora que és. Hi ha nens prims, homes peluts i animals. Nois desproporcionats, tot coll i cames i articulacions prominents, de pit enfonsat, vagament ocellescos. Com tu. Hi ha vells de cames com branquillons que es desplacen per la part menys fonda amb pas vacil·lant i toquen l'aigua amb la mà, fora de tots els elements alhora.

I noies-dones, dones, sinuoses com una fruita o un instrument, amb la pell d'un marró clar i brunyit, la part de dalt del banyador sostinguda contra la inèrcia d'uns pesos misteriosos per petits nusos d'un teixit fràgil i delicat, la part de sota molt arranada al promontori suau d'uns malucs que no s'assemblen gens als teus, amb turgències i sinuositats desmesurades que es fonen sota la llum en un espai circumdant que acull i acomoda les seves corbes suaus com si fossin un tresor. Gairebé ho entens. La piscina és un sistema de moviment. Ara hi ha: gent que neda i fa la volta quan arriba a la paret, lluites d'aigua, capbussades, acorralaments, salts en bomba, corredisses, salts de trampolí, el joc de Marco Polo (la teva germana continua parant i està a punt de plorar, fa massa estona que para, el joc voreja la crueltat, però no et toca a tu salvar-la ni avergonyir-la). Dos nens molt blancs amb una tovallola que els fa de capa corren per la vora de la piscina fins que el socorrista els atura en sec amb un crit pel megàfon. El vigilant és bru com un arbre, té uns pèls rossos que li formen una vertical a l'estómac, el cap dins d'un barret d'explorador selvàtic i el nas convertit en un triangle blanc de crema. Una noia passa el braç al voltant de la pota de la seva torreta. El socorrista s'avorreix.

Ara vés i passa pel costat dels teus pares, que prenen el sol i llegeixen sense alçar la mirada. Deixa estar la tovallola. Aturar-se vol dir parlar, i parlar vol dir pensar. Has

decidit que la por prové sobretot de pensar. Passa de llarg, vés a la part fonda, a la zona de salts. Sobre la part fonda hi ha una gran torre de ferro, blanca i bruta. A dalt de tot hi sobresurt el trampolí com si fos una llengua. El terra de ciment de la piscina és rugós i et crema els peus esblanqueïts. Cada petjada que deixes és més estreta i s'esvaeix més de pressa que l'anterior. Totes s'encongeixen sobre la pedra calenta i desapareixen darrere teu.

Fileres de salsitxes de plàstic es bressolen a la part fonda, que és un món a part, lliure del ballet compulsiu de caps i braços de la resta de la piscina. La zona de salts és blava com l'energia, petita, fonda i perfectament quadrada, i està envoltada pels separadors de carril, l'SN CK BAR, el terra rugós i calent i l'ombra guerxa de la torre de la plataforma. La zona de salts està quieta i en silenci, i entre un salt i l'altre es cura i recupera la llisor.

Tot plegat té un cert ritme. Com la respiració. Com una màquina. La cua per pujar al trampolí forma una corba al peu de l'escala. La cua segueix la corba i es redreça quan s'acosta a l'escala. D'un en un, la gent arriba a l'escala i hi puja. D'un en un, separats per una mena de batec, arriben a la llengua del trampolí de dalt. Un cop a la plataforma, fan una pausa, sempre exactament la mateixa, breu com un batec. I llavors les cames els duen fins a la punta, on tots agafen embranzida i fan el mateix salt, obrint els braços com si volguessin indicar alguna cosa circular, total; salten amb força sobre la punta i fan que el trampolí els propulsi i els llanci a l'aigua.

És una màquina de capbussar-se, fileres de moviment quequejant entre una calitja dolça i capvespral amarada de lleixiu. Des de la vora pots mirar com impacten al llençol fred blau cel de la zona de salts. Cada capbussada crea una escuma que s'aixeca i cau sobre si mateixa, que s'eixampla i s'esbrava. Llavors la netedat blava sorgeix del mig de l'escuma, s'eixampla com un púding i ho renova tot. L'aigua es cura. Tres vegades mentre vas cap allà.

Fas cua. Mira al voltant. Fes cara d'avorrit. Gairebé no hi parla ningú, a la cua. Tothom sembla entotsolat. La majoria miren el trampolí i fan cara d'avorrits. Gairebé tots heu encreuat els braços, enfredorits per un ventet sec tocatardà que bufa sobre les constel·lacions de gotetes de clor blau i net que us recobreixen l'esquena i les espatlles. Sembla impossible que tothom pugui estar tan avorrit. Ets al costat de l'ombra de la torre, de la llengua negra i inclinada que forma el trampolí. El sistema d'ombres és enorme, allargat, està inclinat cap a una banda i toca la base de la torre amb un angle agut i capvespral.

Gairebé tots els que fan cua per pujar al trampolí miren l'escala. Els nois grans miren el cul de les noies grans que pugen. Culs embolcallats per una tela fina i suau, nilons ajustats. Els millors culs pugen l'escala com si fossin pèndols dins l'aigua, en un codi discret i indesxifrabl. Les cames de les noies et fan pensar en cèrvols. Fes cara d'avorrit.

Mira més enllà. Mira a l'altra banda. Que bé que es veu. La teva mare està estirada a la gandula, llegeix, estreny els ulls, decanta la cara perquè el sol li toqui les galtes. No t'ha buscat amb la mirada. Beu una cosa dolça d'una llauna lluent. El teu pare està estirat sobre la seva gran panxa, amb l'esquena una mica com la gropa d'una balena, les espatlles plenes d'espivals animals i la pell untada de crema i d'un color entre

vermell i marró per excés de sol. La teva tovallola penja a la cadira i veus que ara la punta es mou; la teva mare l'ha tocat mentre espantava una abella molt interessada en el contingut de la llauna. L'abella torna de seguida i sembla immòbil quan es queda planant sobre la llauna com una taqueta dolça. A la teva tovallola hi ha una cara enorme de l'ós Yogi.

En algun moment has començat a tenir més cua darrere que davant. Ara només hi ha tres persones entre tu i l'escala esvelta. La dona que tens just davant ja és als graons inferiors, mira amunt i porta un banyador tibant de niló d'una sola peça. Puja. A dalt se sent un retruny, seguit d'una gran caiguda, escuma que s'aixeca i l'aigua es torna a curar. Ara hi ha dues persones a l'escala. Les normes de la piscina diuen que només hi pot haver una persona a l'escala en cada moment, però el vigilant no diu mai res. Les normes reals les crea el vigilant quan diu o no diu res. La dona que tens a sobre no hauria de dur un banyador tan cenyit com aquest que porta. És vella com la teva mare i igual de grossa. És massa grossa i massa blanca. Desborda el banyador. El banyador li estreny la part de darrere de les cames, que semblen un tros de formatge. A les cames hi té petits gargots abruptes de venes blaves i fredes esmicolades sota la pell blanca, com si tingués alguna cosa trencada, ferida, a les cames. Fa la sensació que han de fer mal, aquelles cames tan estretes, plenes de línies aràbigues entortolligades d'un blau fred i esqueixat. Només de veure-les et fan mal les teves, de cames.

Els graons són molt fins. No t'ho esperaves. Fines barres de ferro recobertes d'un feltre moll i relliscós de seguretats. L'olor del ferro moll a l'ombra et posa un gust metàl·lic a la boca. Cada graó et pressiona i et deixa una marca a la planta del peu. Les marques semblen profundes i fan mal. Tens la sensació que peses molt. Com es deu sentir, doncs, la senyora grossa que tens a sobre. Les baranes que hi ha a banda i banda de l'escala també són molt fines. Sembla que no t'hagin d'aguantar. Esperes que la senyora que tens a sobre s'agafi bé, també. De lluny no semblava que hi hagués tants graons, evidentment. No ets estúpid.

Puja fins a mitja escala, a l'aire lliure, amb la dona grossa a sobre i un home calb i musculat sota els peus. El trampolí continua estant molt amunt, invisible des d'on ets ara. Però retruny i fa una mena d'espetec feixuc, i un noi que només veus durant uns centímetres confinats entre els graons cau en una trajectòria fugissera, amb un genoll agafat al pit per aixecar més aigua. Un gran senyal d'exclamació fet d'escuma entra al teu camp de visió, i després hi ha uns sorollets que s'esbraven. I en acabat el so silenciós de l'aigua que es cura per restaurar el blau una vegada més.

Més graons fins. Agafa't bé. Aquí la ràdio se sent més forta, tens un altaveu a l'altura de l'orella, sobre l'entrada de ciment d'un dels vestidors. T'arriba una flaire freda i humida de l'interior del vestidor. Agafa't amb força a les barres de ferro i gira't per mirar darrere teu i veuràs gent que compra menjar i refrescos allà sota. Ho veus tot en picat: la part de dalt de la gorra del venedor, blanca i neta, els tubs de gelat, les neveres de llautó que treuen vapor, les bombones de concentrat de refresc, els sortidors en forma de serp, les grans caixes de crispetes salades que el sol escalfa. Ara que ets a dalt ho veus tot.

Fa vent. Com més amunt pugues més vent fa. És un vent fi; aquí a l'ombra sents el fred a la pell mollà. La teva pell sembla molt blanca, a l'ombra de l'escala. El vent et fa un petit xiulet a les orelles. Quatre barrots més i seràs a dalt del trampolí. Els graons et

fan mal als peus. Són fins i et fan saber quant peses. Sents el teu pes real a l'escala. El terra vol que tornis. Ara comences a veure per sobre de l'escala. Veus el trampolí. La dona és allà. Té dues franges de durícies vermelles darrere dels turmells que sembla que li hagin de fer mal. Està dreta al principi del trampolí, clava els ulls als seus turmells. Ara ets més amunt de l'ombra de la torre. L'home robust que tens a sota mira entre les barres l'espai confinat que travessarà el salt de la dona. Fa aquella miqueta de pausa. No té res de lent. Et fa venir fred. En un tres i no res ja és a la punta del trampolí, amunt, avall amb força, i el trampolí baixa molt, com si no la volgués. Llavors assenteix i l'enlaira i l'expulsa amb violència, la dona obre els braços per traçar aquell cercle i desapareix. S'esvaeix en un parpelleig obscur. I passa un temps fins que la sents caure a l'aigua.

Escolta. No sembla que pugui ser bona, aquesta manera de desaparèixer en un cert lapse de temps fins que arriba el soroll. Com una pedra en un pou. Però no creus que ella ho hagi pensat d'aquesta manera. Formava part d'un ritme que exclouïa el pensament. I ara tu en formes part, també. El ritme és cec. Com les formigues. Com una màquina.

Decideixes que això demana reflexió. Al capdavant, potser sí que està bé fer les coses que fan por sense pensar-hi, però no quan el que fa por és justament el fet de no pensar. No quan resulta que no és el pensament el que s'equivoca. En algun moment, els errors s'han anat acumulant de manera inadvertida: l'avorriment fingit, el pes, les barres fines, els peus adolorits, l'espai dividit en porcions esglaonades que només s'uneixen en una desaparició que ocupa un cert temps. No s'ho podia pensar ningú, que a l'escala hi faria aquest vent. La manera com el trampolí sobresurt de l'ombra, entra al sol i fa que no es vegi més enllà de la punta. Quan tot es diferent del que t'esperaves és que has de reflexionar. Hauria de ser obligatori.

Sota teu, l'escala és plena. Gent apilada, separats uns quants graons l'un de l'altre. L'escala s'alimenta d'una cua espessa que retrocedeix i fa un giravolt en la foscor de l'ombra projectada per la torre. La gent encreua els braços a la cua. Als que són a l'escala els fan mal els peus i miren tots cap amunt. És una màquina que només es mou cap endavant.

Puja a la llengua de la torre. El trampolí és llarg. Tant com l'estona que t'hi estiguis. El temps s'alenteix. Es densifica al teu voltant mentre el cor aconsegueix encabir més batecs en cada segon que passa, en cada moviment del sistema de la piscina que tens a sota.

El trampolí és llarg. Des d'on ets ara sembla que s'endinsi en el no-res. T'enviarà a un lloc que la seva pròpia longitud t'impedeix veure, i no et sembla bé plegar-t'hi sense ni tan sols rumiar-t'ho.

Vist d'una altra manera, el trampolí no és més que una cosa estreta i plana recoberta d'un plàstic blanc i rugós. La superfície blanca és molt rugosa i està esquitxada de línies i taquetes d'un vermell pàl·lid i aigualit que malgrat tot continua sent vermell i no rosa: gotes antigues d'aigua de la piscina que agafen la llum del sol ponent sobre les muntanyes anguloses. El plàstic blanc del trampolí és moll. I fred. Els peus et fan mal dels graons i els tens molt sensibles. Sents el teu pes. A la primera part del trampolí hi ha dues baranes a banda i banda. No són iguals que les baranes de

l'escala. Són més gruixudes i estan posades molt avall, fins al punt que gairebé t'has d'ajupir per agafar-t'hi. Només hi són per fer bonic, no s'hi agafa ningú. Per agafar-s'hi caldria temps, i llavors s'alteraria el ritme de la màquina.

És un trampolí llarg i fred de color blanc, fet de plàstic o fibra de vidre, solcat pel trist color quasi rosa dels caramels dolents.

Però al final del trampolí blanc, al caire, al lloc on cauràs amb tot el teu pes per fer que el trampolí t'enlairi, hi ha dues zones de fosc. Dues ombres planes sota la llum del dia. Dos ovals negres i difusos. Al final del trampolí hi ha dues taques. Són de tots els que han passat abans que tu. Estàs dret aquí amb els peus tendres i marcats, adolorits pel contacte amb la superfície rugosa, i t'adones que les dues taques fosques les ha fet la pell de la gent. Són pell de peus raspada per la violència amb què desapareixen persones amb un pes real. Més dels que podries comptar sense descomptar-te. El pes i l'erosió de la desaparició deixen enrere bocinets de peu estovat, miquetes i trossets de pell encorbada que s'embruten i s'enfosqueixen i es bronzegen mentre continuen a la punta del trampolí, menuts i deixatats sota el sol. S'apilen, es taquen i es barregen. S'enfosqueixen formant dos cercles.

Fora de tu el temps no passa. És increïble. El ballet capvespral de sota es mou a càmera lenta, com si fossin els moviments exagerats d'uns mims de gelatina blava. Si volguessis realment t'hi podries quedar sempre més, aquí, amb una vibració interior tan ràpida que et fa planar en el temps com una abella sobre alguna cosa dolça.

Però algú hauria de netejar el trampolí. Qualsevol que hi pensés ni que sigui un segon s'adonaria que s'ha de rentar la punta del trampolí i treure'n la pell de la gent, els dos cúmuls negres de restes del passat, les dues taques que vistes des d'aquí semblen ulls, uns ulls cecs i guexos.

On ets ara hi continua havent quietud i silenci. Vent ràdio crits esquitxos no són aquí. El temps no existeix, ni cap so real que no sigui el de la sang grinyolant-te al cervell.

Estar aquí dalt significa vista i olfacte. Les olors són íntimes, tenen una claredat tota nova. L'olor de la flor especial de lleixiu, però d'ella en sorgeixen altres que s'eleven cap a tu com la neu de llavors d'una herba. Sents una olor groga i profunda de crispetes. Una crema de sol dolça que sembla coco calent. Frankfurts o salsitxes arrebossades. Un indicatiu cruel de Pepsi fosca als gots de cartró. I l'olor especial de tones d'aigua que surten de tones de pell i s'eleven com el vapor d'una banyera acabada d'omplir. Calor animal. Des de dalt és més real que tota la resta. Mira-t'ho. Ara veus tota la complicació, el blau, el blanc, el marró i el blanc, tot amarat de lluentons aquosos d'un vermell cada vegada més fosc. Tothom. És el que se'n diu una gran vista. Ja sabies que des de baix no semblaria que estiguessis tan amunt.

Ara te n'adones, de fins a quin punt estàs amunt. Sabies que des de sota no ho notaria ningú.

T'ho diu des de darrere, amb els ulls clavats als teus turmells, el calb robust, Ei, nano. Ho volen saber. Si tens pensat estar-t'hi tot el dia aquí dalt o què passa exactament. Ei nano estàs bé. Tota aquesta estona hi ha hagut temps. No pots matar el temps amb el cor. Tot ocupa un temps. Les abelles s'han demore molt de pressa per quedar-se quietes.

Ei nano diu Ei nano estàs bé.

Et surten flors metàl·liques a la llengua. No queda temps per pensar. Ara que hi ha temps no tens temps.

Ei.

A poc a poc, ara, per tot arreu hi ha una expectació que s'escampa com els anells d'aigua després d'un impacte. Mira com s'escampa des de l'escala. La germana que veus allà sota i tota la colla de blanc t'assenyalen. La teva mare mira a la part menys fonda, on eres fa una estona, i fa visera amb la mà. La balena es regira i sacseja el cos. El socorrista alça els ulls, la noia que se li entortolliga a la cama alça els ulls, el socorrista agafa el megàfon. Sempre a sota hi ha el terra aspre, el menjar, la música fina i metàl·lica, allà on tu havies estat; la cua és espessa i no té marxa enrere, i l'aigua, és clar, només és suau quan hi ets a dins. Abaixa els ulls. Ara es belluga sota el sol, coberta de dures monedes de llum que emeten una vibració vermella en allargassar-se i dissoldre's en una boirina que és la teva sal dolça. Les monedes s'esberlen per formar llunes noves, resquills de llum allargada sorgits del cor d'alguna estrella trista. El recinte quadrat dels salts és una cortina freda i blava. La fredor no és més que una mena de duresa. Una mena de ceguesa. T'han agafat desprevingut. Per molts anys. Vols dir que t'ho havies pensat bé. Sí i no. Ei nano.

Dues taques negres, violència, i desapareix en un pou de temps. L'altura no és el problema. Tot canvia quan tornes a ser a sota. Quan caus a l'aigua, amb el pes que tens.

Què és mentida, doncs? Dur o tou? Silenci o temps?

La mentida és que hagi de ser una cosa o l'altra. Una abella que flota immòbil es mou més ràpid del que és capaç de pensar. Vista de dalt, la dolçor la fa parar boja.

El trampolí assentirà i tu t'enlairaràs, i els ulls de pell miraran guerxament el cel empastifat de núvols sense veure-s'hi, la llum foradada es buidarà rere la pedra cantelluda que és per sempre. Que és per sempre. Trepitja la pell i desapareix.

Hola.

[CONTES WALLACE web ddc doc950f6c64fe57e8bbd1c1310919](http://www.wallace.com/web/ddcdoc950f6c64fe57e8bbd1c1310919)

Avançament gentilesa d'[Edicions del Periscopi](#)